

Minden álma az volt, hogy rádiós legyen, ezért is választotta a marosvásárhelyi Sapientia kommunikáció és közkapcsolatok szakát, ahol 2007-ben diplomázott. A rádiózás nem volt ismeretlen műfaj számára, még középiskolásként dolgozott az udvarhelyi Príma Rádiónál – ide is készült vissza. A pályakezdés azonban nem pont így alakult.

Fotó: Csedő Attila

A terveid ellenére mégsem Székelyudvarhelyen kezdted a rádiózást.

Elcsábultam: nem jöttem haza, hanem Marosvásárhelyen maradtam és jelentkeztem az Erdély FM-hez. Felvettek és egészen 2009 márciusáig ott voltam. Nagyon kemény, húzós év volt, akár azt is mondhatnám, hogy kicsit kiábrándultam és elegem is lett a médiából. Éppen ezért

döntöttem úgy, hogy abbahagyom a rádiózást.

Pakoltam és hazaköltöztem Udvarhelyre. Próbáltam olyan munkát keresni, amely kapcsolódik is meg nem is a médiához. Szerencsém volt, mert jó időben jó helyen voltam és 2009 augusztusában a Tomcsa Sándor Színháznál megtaláltam ezt a munkakört – így lettem közönségszervező.

Tulajdonképpen átkerültél média másik oldalára.

Igen, hiszen korábban én voltam az, aki mindenféle sajtótájékoztatókból és közleményekből építkeztem, itt meg én kellett ezeket megszervezzem. Nagy kihívás volt és tele kezdeti nehézségekkel

Bármilyen furcsa is, de itt tapasztaltam meg, hogy egy elfogadható, közérthető és korrekt sajtóközleményt megírni nem is olyan egyszerű feladat. Ma is őrzöm az első saját gyártmányú közleményemet. Az elsőt az igazgató, Pali összetépte, a másodikat összegyűrte, a harmadik verziót elfogadta.

Tisztában voltál azzal, hogy mi a közönségszervező feladata?

Nagyjából tudtam, hogy mi a munkám. A nehezét az jelentette, hogy előttem nem volt kimondottan közönségszervező. Egy ember foglalkozott jegyeladással, szervezéssel és plakátolással – eléggé nagy volt a káosz. Gyakorlatilag egy évembe telt, hogy talpra állítsam a feje tetejére állított világot.

Kemény munka volt és eredményes is. Megnőtt a bérletesek száma- a gyermekbérletesekét több mint ezerrel sikerült megtoldani és nagyon jó a kapcsolatok a közönséggel, a médiával, kollégákkal is. Ez mind a te munkád eredménye, ami tovább kellene vinni. Te mégis úgy döntöttél, nem csinálod ezt tovább. Miért?

Annak, hogy elmegyek a színháztól, több oka is van. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nincs anyagi oka, mert van. A kultúrát köztudottan nem fizetik meg. A másik, hogy már rutinosan végzem a dolgomat.

Ez egyfelől jó, másfelől viszont épp emiatt nem telik már örömöm benne és nem azért, mert a vezetőségtől nem kaptam elég dicséretet. Úgy érzem, hogy elveszett a mindennapi munka varázsa, már nincs számomra kihívás benne és nem tudok megfelelni az elvárásoknak.

Pontosan milyen elvárásnak?

A nézőszám növelése – ez nem feltétlenül a színház vezetősége, hanem a fenntartó részéről támasztott igény. Egy ember e téren nem tud többet és jobbat hozni, én legalábbis így látom, mert kialakult egy olyan stabil nézőszám, amit nem nagyon tudok fennebb tornászni. Folyamatosan kell figyelni, nem lehet elhanyagolni sem a bérleteseket, sem a mecénásokat, sem a sajtósokat, sem pedig a közvetlen kollégákat. Ez egyedül nem megy, egy ember ideje, energiája kevés.

Ha kerülne egy társ, akkor maradnál?

Lehet, de tudjuk jól, hogy nincs a színháznak akkora költségvetése, hogy ezt a luxust megengedje magának.

Érvek ide vagy oda, úgy érzem, hogy nem volt könnyű ezt a döntést meghozni. Hogyan fogadták a kollégáid?

Az elválást latolgatom már egy ideje, most adódott erre egy lehetőség, így elég könnyen meghoztam a döntést. Az, hogy elmegyek nem volt publikus, de titok sem. A kollégáim közül talán Csurulya Csongor volt, akit a leginkább meglepetésszerűen ért a bejelentés és Nagy Pál az, akinek arcáról semmit nem tudtam leolvasni.

A többiek vegyesen reagáltak, de mindenki megértett. Annak örvendek, hogy a bennem levő feszültséget sikerült otthon levezetnem és itt bent, a munkahelyemen nem éreztettem senkivel azt, hogy éppen rossz passzban vagyok. Ezért is sikerült mindenkitől mindenféle harag és vita nélkül elköszönni.

Van abban némi szomorúság és nosztalgia, hogy kikerülsz ebből a burokból?

Tulajdonképpen most kezdem érezni annak a súlyát, hogy már nem itt dolgozom. Nem érzem úgy, hogy kikerülök ebből a társaságból, vagy megszakadnának a kapcsolataim az itteni emberekkel vagy azokkal, akikkel eddig szinte napi kapcsolatban voltam. Nincs bennem semmilyen rossz szájíz, mert nem a vezetőség, nem a társulat, nem a színház hibája az, hogy ez így alakult. Dönteni kellett és lépni.

A leendő párommal (*Tóth Árpád színész-rendező – szerk. megj.*) családot szeretnénk, normális megélhetést és ehhez pénz és békesség is kell. A szakmámnál fogva nekem egyszerűbb váltani, mint neki, akinek a színház az élete. Volt idő, amikor a sok munka miatt nem volt időnk egymásra. Most meg annak van az ideje, hogy változtassunk olyan irányba, hogy alkalomadtán nyugodt lelkiismerettel tudjunk megvenni egy pár zoknit.

Megvan már az utódod, akinek átadod a stafétát?

Igen, de nem nyilvános még a neve.

Az első sajtóközleményeden kívül mit adsz még át neki?

Elsősorban azt, hogy soha, semmilyen körülmények között ne felejtse el mosolyogni. A türelmes, kedves, mosolygós embert megszeretik a nézők. Mutassa meg az arcát – szó szerint – az udvarhelyi nézőknek.

Nagyon fontos, hogy az emberekkel személyes kapcsolatban legyen, és a kommunikáció ne

csak telefonon, virtuális térben, az elküldött sms-ek és e-mailek útján történjen. A közönségszervező kapocs a színház és a közönség között és ennek a kapocsnak nagyon erősnek kell lennie.

Ki leszel az új munkahelyeden, a Mokka Kávéházban?

Az elődöm szerint „az új főnökkasszony”. Teljesen új, más lesz a munkaköröm, ami főként adminisztrációból és marketingből áll. A terep még teljesen ismeretlen, de kihívás a feltérképezése.

Van valami, ami akár így, az utolsó száz méteren is maradásra bírna?

Ha lesz egy „Vissza Szarvas Zsuzsit!” sztrájk a színház előtt, akár...

Megszervezzük?

Arra kíváncsi lennék.